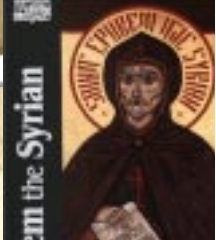

Syrianer

- en nation i förskingring

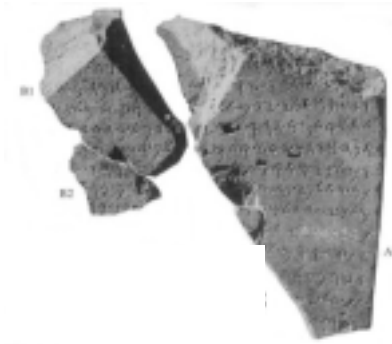
INNEHÅLL

Förord.....	3
Benämning.....	4
Definitioner.....	5
Syrianerna/araméerna.....	6
Arameiska språket.....	9
Syrianerna möter kristendomen.....	12
Förföljelse och folkmord.....	16
Flykt.....	19
I Sverige.....	20
Syrianernas sociala liv och värderingar.....	22
Den syrianska nationen.....	23
Förbundens historia.....	25

Informationshäftet ”Syrianer - en nation i förskingring” är framställd av Syrianska Riksförbundet i Sverige, 2004.

Beställningsadress:
Syrianska Riksförbundet
Box 354
151 24 SÖDERTÄLJE

© Syrianska Riksförbundet i Sverige och Syrianska Ungdomsförbundet i Sverige

FÖRORD

Man kan fråga sig varför man sammanställer ett häfte som detta. Det finns ju en uppsjö med färdig litteratur på området. Faktum är att det finns en mängd anledningar, först och främst för att mycket av litteraturen är skriven på många olika språk och är utspridd på olika håll vilket försvårar för den intresserade. För det andra har detta häfte för avsikt att finnas till som stöd för de föreningar, ungdomar eller andra intresserade som på ett enkelt och sammanfattande sätt vill lära eller sprida information om syrianernas historia, deras språk och kultur.

*Jag hoppas att detta häfte ska bli till nyttig läsning för de som söker grundläggande kunskap om syrianerna
- inte minst de syrianska ungdomarna.*

Gabriel Melki
Syrianska Riksförbundets ordförande
Mars 2004

Benämning

De första som benämnde araméerna *syrianer* var grekerna på 400 talet f.Kr. Den kände grekiske geografen och historikern Strabon (död ca 23e.Kr.) säger i sitt verk Geografi (bk 1, kap2, nr34): ”*De som kallar sig araméer, dem kallar vi för syrianer*”. Även i Septuagintan, den första översättningen av Gamla testamentet till grekiska, utförd på 200-talet f.Kr, var namnet Aram översatt till Syrian, araméer till syrianer och arameiska till syrianska. Septuagintan bidrog till att sprida namnet syrian på de som kallade sig araméer. Araméerna själva fortsatte dock att kalla sig araméer. Men så småningom började också de bruka den grekiska benämningen syrianer som synonym till benämningen aramé och syrianska som synonymt till arameiska. Under de första århundradena e.Kr. övergick de flesta araméer till kristendomen. Under den perioden kallade de sig betydligt oftare syrianer än araméer. Under medeltiden undanträngde benämningen syrianer den äldre benämningen araméer, men arameiska författare har under olika tider använt de två benämningarna som synonymer för samma folk och samma språk. Alla medeltida syrianska historiker som forskade kring syrianernas historia nämner att syrianerna tidigare kallades araméer och deras språk för arameiska.

Anledningen till att syrianer inte kallar sig för den historiska benämningen *syrier* är för att inte kopplas ihop med den arabiska befolkningsmajoriteten i landet Syrien. På sitt eget språk kallar sig syrianerna för ”suryoye”, vid valet av ”syrianer” har man anpassat sig till ett svenskt språkbruk. Den syrianska folkgruppen accepterar inte de felaktiga benämningarna assyrier eller assyriska varken på folkgruppen eller på språket.

Termen Aram hittades först i en akkadisk inskription från cirka 2200 f. Kr.
(*Den Dolda Pärlan volym I*)

Termen Aram hittades i akkadiska texter från Mari
(*Den Dolda Pärlan volym I*)

Definitioner

Araméer: *Syrianerna* härstammar från araméerna och kallades förr i tiden för araméer och deras språk för arameiska.

Syrier: Ordet *syrier* betecknar en individ från Syrien, syrianer undviker paradoxalt nog identitetsbeteckningen till Syrien, paradoxalt därför att man med full rätt kan göra anspråk på såväl namnet Syrien som beteckningen syrier men man undviker denna benämning för att inte kopplas ihop med den numera arabiska befolkningsmajoriteten i landet Syrien.

Syrer: I tidiga svenska skrifter kallas vår folkgrupp även för *syrer*...t.ex S:t Afrem Syrem.

Jakobiter: Ibland kallas den syrisk-ortodoxa kyrkans anhängare, helt felaktigt, för *jakobiter* efter biskop Jakob Zanzalos (Baradai) som förklädd till tiggare oförtröttligt reste runt och organiserade den syrisk-ortodoxa kyrkan i mitten på 500-talet.

Assyrier: När den engelske forskningsresanden Henry Layard kom till Mesopotamien på 1830-talet trodde han sig i de kaldeiska och nestorianska kristna ha hittat, helt felaktigt, efterkommande till det utdöda assyriska folket. Nestorianerna började då av politiska skäl själva allmänt kalla sig för *assyrier*.

Kaldéer: Anhängare av den *kaldéiska* kyrkan

Syrianer: På sitt eget språk kallar sig syrianerna för ”suryoye” vid valet av ”*syrianer*” har man anpassat sig till ett svenskt språkbruk.

I Tell Amarnas brev från 1400-talet f. Kr. används namnet Aklamu om Araméerna och den assyriske kungen Arik-den-ilu (1325-1311) omtalar sin triumf över aklamu-araméerna.

(Dupont-Sommer, *Les Araméens*, sid 21)

1400 f. Kr

Syrianernas/araméernas historia

Syrianerna är ett folk som sedan tre tusen år utan avbrott levt på sina traditionella bosättningsområden i Mesopotamien. Detta område kallas idag den Bördiga Halvmånen, men vi kallar den Aram Nahrin eller Beth Nahrain. Syrianerna härstammar från araméerna. Araméerna tillhör en av de första civilisationerna som uppträder i Mesopotamien. Genom att utveckla det första skriftspråket uppstod de första civiliserade samhällen som skapade nya yrken och utbildningar. Skriftkonst, bildkonst, vävning och räknekonst är en del av de uppfinningar som araméerna har skapat och vidarebefordrat till sina människor. De arkeologiska fynd som gjorts i Mesopotamien under många århundraden vittnar om deras högkultur och utveckling. Många kända historiker och författare bestyrker och bekräftar detta genom att kalla Mesopotamien för kulturens vagga och civilisationens moder.

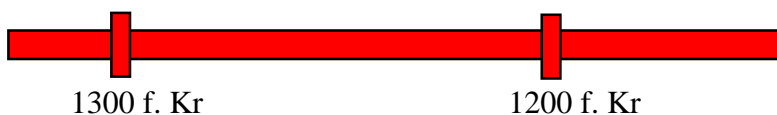
För att skildra de gamla araméernas historia finns idag tre huvudsakliga källdokument tillgängliga:

- de assyriska texterna på kilskrift som man sedan cirka hundra år kan dechiffrera
- de bibliska texterna
- araméernas/syrianernas egna inskriptioner.

Termen ARAM, syftande på ett område vid övre Eufrat, hittades först i en akkadisk inskription som var från c:a 2200-talet f. Kr. I både Bibeln och andra gamla texter från Mellanöstern finner man termen ARAM som namn på områden, språk, och som benämning

Termen Aram hittades i ugaritiska texter
(*Den Dolda Pärlan volym I*)

Namnet Aram nämns i en egyptisk papyruskrift från Mernpthans tid.
Källa: Breasted, J. H. Ancient Records of Egypt, III. Sid 270

på en folkgrupp. Man brukar tala om de tre A:na; Aram, Arameiska och Araméer.

Första gången som araméerna nämns är i akkadiska texter från 1100-talet f. Kr. då de bevisligen är ett folk organiserat i stammar, av vilka några lever i byar och städer medan andra är lantligt orienterade. I några texter kallas de även "akhlamu"; araméerna och "akhlamu" är de farligaste fienderna till det assyriska riket. Därför skryter Tiglatpileser I (1114-1076) "jag marscherade mot akhlamu-araméerna, fiender till guden Ashur... Jag massakrerade dem och tog tillbaka deras byten och tillhörigheter".

Det omtalas också redan under kung Davids tid (c:a 1015 – 975 f. Kr.) att araméerna hade ett antal stater.

Araméerna hade ett stadsstatsystem. Från 1400-talet f. Kr. hade de tiotals stater, spridda över ett stort område som omfattade dagens Syrien, Libanon, Israel, Jordanien och hela södra Turkiet samt Irak. De flesta arameiska staterna hade sina egna namn med tillägget Aram, såsom Aram-Damaskus, Aram-Soba o.s.v: Även tillägg med namnet Beth är ett arameiskt namn. Det är också möjligt att araméerna dyker upp i Homeros Iliaden som skrev på 700-talet f. Kr. I den andra delen av Iliaden, raderna 782-3 står att läsa: "*Som när Zeus i sin vrede piskar med ljungande blixtar den jord, som betäcker Tyfeous borta i Arimerland, där det sägs att han ligger i bojar.*" Många moderna forskare menar att det är Araméernas land som avses.

I trakterna runt Mesopotamien och Mindre Asien ändrades, genom åren, ofta det politiska klimatet vilket medförde folkvandringar p.g.a förföljelser. Under assyriernas frammarsch, försvagades dock den

Araméer som grupp nämns i assyriska texter från Tiglatpileser I
(*Den Dolda Pärlan volym I*)

"Mat-Arimi" (Arams land) nämns i den assyriska kungen Asshur-bel-kalas krönikor
(*Den Dolda Pärlan volym I*)

Vattengudinna
2040-1870 f. Kr.
Damascus, National
Museum.

Hazael, den arameiske
kung av Damaskus sent
800-tal e. Kr.

Arameiska drottningen
Zenobia av Palmyra
(Tadmor), Syrien
267 t.o.m 272 e.Kr.

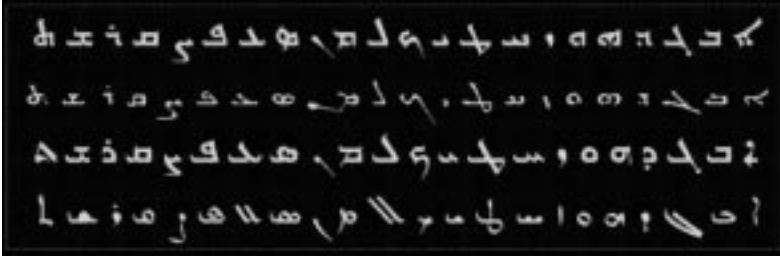
politiska positionen hos araméerna. Den assyriske kungen Tiglatpileser III med sin armé erövrade araméernas huvudstad Aram-Damaskus 732 f. Kr. och tvångsförflyttade många araméer till Assyrien och andra delar av Mesopotamien, även andra folk, däribland israeliterna, kom under denna period att dela araméernas öde. Under 200- och 100-talet f.Kr. återgrundade araméerna några stadsstater. Dessa stater överlevde dock inte någon längre tid eftersom de förlorade sin självständighet på 200-talet e.Kr. Några av dessa viktiga stater är; Nabataea och dess huvudstad Petra i dagens Jordanien, Damaskus, Palmyra i Syrien, Hatra , Singara i Irak, Edessa (idag Urfa), Turkiet , Malatya och Amid (Diyarbakir) i Turkiet. Därefter och fram till idag har araméerna styrts av andra folkgrupper så som romare, perser, araber, mongoler och turkar.

Den grekiske historikern Homeros 850 f Kr. skriver i *Iliaden* om "Arimerland" vilket många forskare menar är araméernas land som avses.

Tiglatpileser III nämner 36 arameiska stammar bosatta i sydöstra Babylonien (*Den Dolda Pärlan volym I*)

Araméiska språket

Trots att araméerna hade styrts av olika folkgrupper och förlorat sin politiska självständighet kunde de bevara sin identitet. Araméerna återvann aldrig vare sig helt eller delvis sin nationella frihet men tack vare språklig och kulturell spridning vann araméerna ändå en betydande seger. *”Det kan med historien som facit, konstateras att ett arameiskt medvetande förblivit obruten levande från forntiden och fram till våra dagar. Detta innebär en identitet på omkring 3000 år.”* (Bengt Knutsson 1982). Det arameiska språket visade sig i detta sammanhang ha en häpnadsväckande genomslagskraft. I stället för att försvinna stärktes det och ledde till att även icke-arameiska befolkningsgrupper assimilerade språket. Vid slutet av 700-talet f.Kr. var arameiskan ett internationellt språk eftersom det användes inom diplomati, förvaltning och handel och fortfor i sin arameiska form att vara ett kulturellt kommunikationsmedel i Mellanöstern fram till 600 e.Kr.

”Den glans och ära som arameiskan erhöll, saknar motstycke bland alla andra gamla språk. Möjligen är engelskan den enda bland de moderna språken, som fått samma status nu som arameiskan hade då” (Dr. Philip Hitti). Araméer förde sina varor till Europa genom romarna. De dominerade handeln längs gamla sidenvägen. Deras relativt lätta språk med dess 22 alfabetiska bokstäver spreds snabbt

Xenofon (430-354) skrev: ” Assyriernas konung underkuvade syrianerna”
Källa. *Cyropaideia*, 1,5.

400 f. Kr

över stora områden i Asien. Flera språk skrevs vid den tiden med araméernas gamla, lätta alfabet.

Detta gör arameiskan till ett av världens äldsta språk som fortfarande är i bruk. Kanske är det, det enda språk i världen som har använts i både tal och skrift utan avbrott i 3000 år. De äldsta hittills upptäckta arameiska inskriptionerna kommer från 900-talet f.Kr.

Moderna beteckningar på det arameiska språket är på svenska ”syrisk”, ”klassisk syrisk” eller ”gammalsyrisk”. På vårt eget språk betecknas språket ”suryoyo”.

Vid början av vår tideräkning var arameiska/syriska i olika dialektala former talspråket i Syrien och Mesopotamien. Det arameiska språket var även Palestinas språk. Idag är det ju allmänt känt att Jesus talade arameiska. Arameiskan utvecklade ett antal litterära (skriftliga) dialekter. De mest kända är de västra grenarna: palestinsk-judisk arameiska, samritanska, syro-palestinsk kristen arameiska, alla längs Medelhavets östra gränser och vidare de östra grenarna: babyloniska-talmudisk arameiska, mandeiska samt syrisk i Mesopotamien. Det syriska språket var ursprungligen den arameiska dialekt som brukades i den arameiska staten Edessa (Urfa). På politiska, sociala, kulturella och kyrkliga faktorer vann språket i Edessa spridning på bekostnad av alla andra arameiska dialekter.

För att skilja detta språk från våra dagars moderna syrisk talspråk kan vi kalla det klassisk syrisk. Tusentals böcker från olika perioder är skrivna på klassisk syrisk.

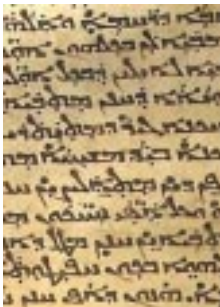
Från och med den arabisk-muslimska erövringen av Mellanöstern har syrisk börjat trängas undan. Klassisk syrisk förekommer som undervisnings- och skriftspråk trots att ingen längre använder det som talspråk hemma. Den klassiska syrisk är både ett rikt och

I översättningen av *GT* den s.k Septuagintan 285-246 f Kr. har man översatt ordet Aram med Syrien. Syrien kom alltså att bli detsamma som Aram och aramé detsamma som syrian. Som exempel nämns överbefälhavaren hos den arameiske konungen i Damaskus Naaman – som syrian.

Se även i Domarboken, andra Samuelsboken...

200 f. Kr

fattigt språk. Det är rikt på så sätt att det innehåller termer för de moderna begrepp och vetenskaper som var kända under antiken och medeltiden och är ett formrikt språk med goda möjligheter att utvecklas. Det är dock fattigt i den meningen att det lider brist på ord och termer för de moderna teknologiska uppfinningarna.

På 600-talet e.Kr dök islam upp på de syrianska områdena (Syrien, Libanon, sydöstra Turkiet och angränsande områden). Syrianerna kuvades och blev underställda muslimerna som tredje klassens medborgare och tvingades betala dubbel skatt till staten medan muslimerna var befriade från skatt. De diskriminerades både ekonomiskt, socialt, etniskt och kulturellt och tvingades övergå till den nya religionen för att kunna leva som fria medborgare.

Med tiden ökade det religiösa förtrycket och förföljelserna mot syrianerna och övergången till islam ökade kraftigt. Islam upphöjde arabiskan till heligt språk och det blev nödvändigt för medborgarna att lära sig arabiska. Idag är en stor del av syrianerna arabisktalande medan en mindre del av dem kan sitt syriska modersmål i dess moderna dialekter. Många syrianer övergav sitt eget språk för att lättare kunna leva i ett muslimskt dominerat samhälle.

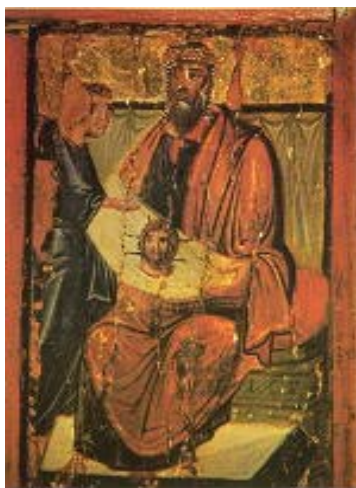
Posidonius(150 f. Kr.) säger: "Det folk vi (greker) kallar för syrianer kallas av syrianerna själva för araméer...för folket i Syrien är araméer."

Flavius Josephus: "...och Aram, det fjärde barnet, var far till araméerna vilka grekerna kallade syrianer"
(*Antiquities of the Jews* kap. 6)

Syrianerna möter kristendomen

Enligt den syrisk-ortodoxa kyrkan är kyrkan en och samma kyrka som aposteln Petrus grundade i Antiokia år 33. Historien om den syrisk-ortodoxa kyrkan börjar med Apostlagärningarna (Apg. 11:19-20). Till följd av förföljelse-erna som började med att Stefanos stenades församlingen i Jerusalemlen till bl. a Antiokia. Bland dessa som tog sin tillflykt till staden fanns Barnabas, Saul och Petrus. Den sistnämnde gjorde samma år staden till sitt säte och således lade han grunden till den tidiga kyrkan. Det var även där som apostlarna enligt Apostlagärningarna 11:26 *"lärjungarna först började kalla sig kristna"*. Detta visar på tyngdpunkten för den nya religionen och dess medlemmar som till största delen var syrianer/araméer i grunden.

Kung Abgar U'Kåmâ

Enligt en annan tradition kristnades den arameiske kungen Abgar den V "Ukama" (den svarte) av Edessa (Urhoj, dagens Urfa i Turkiet). Kung Abgar led av spetälska och hans läkare kunde inte bota honom. Han hade hört berättas om en vis man i Palestina (Jesus) och att denne hade verksamma botemedel mot sjukdomar. Han skickade en delegation med ett brev till Jesus och inbjöd honom till Edessa för att bota honom. Jesus svarade att han inte kunde komma till Edessa, då han hade andra uppdrag. Men han sände en av sina anhängare, Taddaeus och denne botade kung Abgar som till följd

Den grekiske geografikern Strabon skrev på 100-talet:

"Poseidonius berättar också att de som av grekerna

kallas för syrianer, kallar sig själva för araméer."

Källa. Geography, 1 kap.2,4

därav omvändes till kristendomen. Hans rike Edessa blev senare ryktbar för denna händelse och för innehavet av de nämnda brev som utväxlades mellan Abgar och Jesus. Besökare från nästan alla kristna länder kom till Edessa för att se breven och kanske få en avskrift av dem. Denna händelse finns beskriven i Eusebios av Caesarea i verket Kyrkohistoria (I.13;II.1) 300 e.kr. Edessa blev senare ett betydande centrum för de kristna arameer (syrianer) och sin syrianska kristna kultur liksom staden Antiokia blev center för den grekisk talande kyrkan. Den arameiska dialekt som talades i Edessa blev riksspråk i den unga syrianska kristna kyrkan. Från Edessa utvandrade också köpmannen Tomas Cana och metropoliten Josef av Edessa tillsammans med en grupp församlingsmedlemmar till **Indien** och grundade en kyrka på Malabarkusten år 345 e. Kr. Idag bekänner sig runt 3 miljoner indier till de syriska kyrkorna. Kyrkan har genom sin långa historia uppfostrat många stora teologer som även var framstående inom filosofi, poesi, historia, medicin, teologi och vetenskap. Bland dessa kan nämnas Afrahat, Mar Afrem Syern, Mar Yakob av Serug, Filixinos av Mabbog, Mar Jakob Baradaius, Isaak Syrern, Bar Salibi, Michael den Store, Gregorius Bar Hebreus (Abu Faraj) . En stor del av deras litteratur har en kristen karaktär även om det också finns viss sekulär sådan också.

Den syrisk-ortodoxa kyrkan har en självständig organisation. Författningen är hierarkisk och synodal enligt följande rangordning: Patriarken, Mafirianen (Katholikos), biskopen (metropoliten), Klosterväsendet (munken), prästen och diakonen. Patriarken är kyrkans överhuvud och anses vara aposteln Petrus efterföljare och bär titeln: Hans Helighet Moran Mor Ignatius (Zakka I Iwas), Patriarken av Antiokia och Hela Östern, Den Universiella Syrisk-ortodoxa

S:t Afrem Syern (d. 373), säger om den kände Bar Daison (154-222) av Edessa..."Bar Daison den arameiske filosofen"

Jakob av Serugs (450-521) beröm av Efraim Syern: "Han som kom att bli hela det arameiska folkets krona..." och vidare..." De hebreiska flickorna spelar med sina tamburiner och de arameiska flickorna lovsjunger med sina hymner..."

Kyrkans Överhuvud.

Namnet Ignatius kommer ursprungligen från aposteln Petrus' efterföljare, biskopen av Antiokia som led martyrdöden 107 e. Kr. Sedan 1445 bär vår kyrkas patriarker alltid ärenamnet Ignatius.

Den syrisk ortodoxa kyrkans klosterväsende utvecklades parallellt med och i nära anslutning till den egyptiska klostertraditionen. Klosterväsendet har alltså djupa rötter i syrisk-ortodoxa kyrkans historia. Av det tidigare rika klosterväsendet återstår idag endast fyra viktiga kloster som fortfarande fungerar som syrisk-ortodoxa kyrkans livsnerv. Dessa är: S:t Markus i Jerusalem, Israel, S:t Matteus, nära Mosul, Irak, Zaffaran-klostret nära Mardin, Turkiet och S:t Gabriel klostret från 300-talet nära Midyat, Turkiet.

Syrisk-ortodoxa kyrkan har sju sakrament vilka är: Dopet, Den Vigda Oljan (Myrrasmörjelsen), Bikten, Nattvarden, Prästvigningen, Äktenskapet och Smörjelsen av sjuka.

Fastan har en stor betydelse inom syrisk-ortodoxa kyrkan. Under fastan äter man inte mat som gjorts av animaliskt fett, kött, mjölk och äggprodukter. Följande fastedagar är gemensamma för alla syriener: Årets alla onsdagar och fredagar (med undantag för 50 dagar efter påsken), Ninewe fastan (tre dagar), Stora fastan (sju veckor före påskdagen), Lilla fastan (24 dagar före juldagen). Det finns även fasta för Guds Moder Jungfru Maria, Apostla fastan och man kan givetvis också fasta för ett bestämt ändamål såsom till minne av något helgon eller för att gottgöra en försyndelse.

Mar Filixinos av Mabbog som dog 523 sade i en av sina skrifter: ”

”Termen röra om eller blanda som användes i de flesta böckerna skrivna av våra kyrkliga fäder, oavsett om de var araméer eller greker...”

500 e. Kr

Klostret S:t Matteus nära Mosul, Irak från 400-talet

Den syrianska kristenheten splittras genom åren till dessa syriska kyrkor:

1. Syrisk-Ortodoxa kyrkan grundad år 33
2. Syrisk-Maronitiska kyrkan grundad 685
3. Österns kyrka* grundad år 33/280 (ä. kallad. Nestorianska kyrkan, östsyriska kyrkan)
4. Syrisk-kaldéiska kyrkan** grundad 1553 (ä. kallad Kaldéisk-katolska kyrkan)
5. Syrisk-katolska kyrkan, grundad 1773
6. Syrianska protestanter (början på 1900-talet)

*Österns kyrka har idag så fullständigt valt den assyriska identiteten att den från 1976 benämns Österns Assyriska kyrka. Från början är den dock en del av den syrianska kristenheten.

**Den nya kyrkan fick ett namn med förankring till området vilket blev *kaldéiska*. Redan i mitten på 1400-talet hade biskopar från den nestorianska kyrkan anslutit sig till Rom men det var först år 1553 som den nestorianska kyrkan på allvar allierade sig med den romersk katolska kyrkan. Påven Julius III utnämnde Johan Saluka till patriark för den nya fraktionen. De behöll sina traditioner och arameiska/syriska som liturgiskt språk, men erkände påven som högste ledare.

Jakop av Eddessa 633-708 skrev i sin bok "De sex dagarna": "tre män har blivit väl kända i arameernas syrianska språk, och alla tre heter Ishaq"

Mar Jakob av Edessa 633 - 708 sade i en av sina predikningar: "Det är på samma sätt som vi araméerna, det vill säga syrianerna..."

Förföljelse och folkmord

Året 1915 kallas av syrianerna för *SVÄRDETS ÅR*. Mellan 350 000 - 500 000 syrianer berövades livet i folkmordet.

Fram till slutet av 1300-talet e.Kr. var syrianerna i betydande majoritet i olika områden av Mellanöstern, men mot slutet av detta sekel erövrades stora delar av mongolen Timur Lenk som hade antagit islam som religion. Stora delar av den syrianska befolkningen utplånades och de överlevande blev en minoritet. Endast i Bagdad dödades 90 000 kristna. Denna period blev det svåraste fallet för de kristna. Den syriska kyrkan som innan händelsen var uppdelad i över 100 biskopsstolar decimerades ner till endast ett dussin. Många syrianer flydde till bergsområdet som kom att kallas TurAbdin (gudstjänarnas berg) och området blev centrum för de kvarvarande syrianerna. Efter detta århundrade klarade syrianerna aldrig av att återhämta sig. Det här blev början till ett leverne under förtryck, förföljelse och ständiga massakrer på det nu så decimerade folkslaget araméer/syrianer.

Man brukar räkna till 25 stora folkmord på syrianer där Timur Lenk utförde det allra grävsta. 1843, 1846 och 1860 skedde stora mass-

Mar Dionisius av Tell Mahre d. på 800-talet sade följande: "Efter det att ättlingarna till Hagar (araberna) började underkuvva araméerna till egyptiskt slaveri..."

Nestorianen (östsyrianen) Hasan Bar Bahloul år 963 skrev i sin ordbok: "...syrianerna kallades förr i tiden för araméer..."

mord på syrianer som krävde tusentals liv. Den händelse som idag ännu sitter i mannaminne skedde 1914-1915 och kallas för Shato D´Seyfo, (svärdets år) då turkar tillsammans med kurderna utförde ett folkmord på alla kristna. Man räknar med att 350 000- 500 000 syrianer mördades.

Vid det osmanska rikets sönderfall efter första världskriget ville segermakterna upprätta en ny ordning i Mellanöstern. Kolonialmakterna Frankrike och Storbritannien delade upp området utan hänsyn till etniska folkgrupper. De ritade en ny karta över området och skapade nya länder såsom Syrien, Irak, Libanon, Jordanien o.s.v. De gränser som drogs upp åtskiljer inga ”nationalstater” tvärtom, gränserna har dragits tvärs igenom folkgrupper snarare än mellan dem. Mellanösterns moderna gränser har styckat syrianernas landområde och splittrat folket, som idag lever under svåra förhållanden i dessa länder.

Majoriteten av araméerna i Syrien och Mesopotamien islamiserades. Detta innebar att man lämnade sin religion, kristendomen, jämte sitt språk, arameiskan. Men än viktigare: med anammandet av islam och dess språk arabiskan lämnade de islamiserade araméerna fullständigt sin arameiska identitet.

Denna process var den mest ödesdigra åderlåtningen någonsin av den arameiska enheten. Men det fanns en betydande del av araméerna i Syrien och Mesopotamien som föredrog att ej övergå till Islam. Dock kunde man inte i längden motstå trycket från det arabiska språket. Medan de islamiserade araméerna, i och med anammandet av islams nya världsordning, lämnar det förkristna po-

Elia Bar Shinaya, biskop i Nsibis, död omkring 1050 e. Kr. Säger i sin bok ”Syntaxen”, tryckt i Berlin 1886, på sidan 6 följande: ”Hebréer, syrianer, perser, abessiner, elamiter, meder, fenicier, aluner, araber... (ARAM 3-4 -92)

1000e. Kr

Många syrianer flydde till Djezire området i nuvarande norra Syrien som var så gott som folktomt då. Städerna Hassake och Kamishli är i stor utsträckning syrianernas skapelser.

litiska arvet och den arameiska identiteten, tar nu den syriska kyrkan över rollen som förvaltare av det arameiska folkets minst tretusenåriga historia.

Kyrkan har härvidlag utan tvekan spelat samma roll för den syrianska nationen som synagogan för den judiska. Den syrisk-ortodoxa kyrkans fundamentala betydelse som nationsbevarare är ett faktum som framkommer i många dokumentationer. Det arameiska arvet och den etniska tillhörigheten, arameiskan, har alltid funnits där, förvaltat av den syrisk-ortodoxa kyrkan och idag även av många arameiska/syrianska sekulära organisationer.

Bar Salibi d. 1171 skrev i sin bok "Orou-outho" kap.14: "...medan vi är Arams söner och kallades en gång i tiden för araméer."

Bar Hebraeus 1226-1286 skriver i sin grammatiska bok: *The Book of Lights, The Introduction*, sid 2 följande: "...Den syriansk-aramaiska nationen..."
suryoyutho oromoyto

Flykt

Det finns idag c.a 8-9 miljoner syrianer i världen (alla kyrkoriktningar: syrisk-ortodoxa, östsyrisk kyrkan, syrisk-kaldéiska, syrisk-katolska, syrisk-maronitiska kyrkan och de syriansk-protestantiska).

De flesta återfinns i Libanon, Syrien, Irak, Turkiet, Iran, Jordanien, Israel och Ryssland men även i Indien (se sid. 13).

Syrianernas situation varierar från ett land till ett annat. I sydöstra Turkiet är syrianerna mer förtryckta än i andra länder. Där har de kommit i kläm i kriget mellan kurderna och den turkiska staten och terroriseras av båda sidor. Under de senaste åren har tiotals högt uppsatta syrianska personligheter mördats av nationalisterna och fundamentalisterna. Även i norra Irak och sedan upprättandet av den s.k skyddszonen har flera syrianska ledare mördats. Sedan 1960-talet utvandrar många syrianer till Amerika och Europa. De flyr undan förtrycket, förföljelserna och diskrimineringen av att inte få lära sig sitt språk och sin historia. De tvingas bli av med sin identitet och påstå att de är araber, turkar eller kurder för att kunna överleva i områdena. Omkring 150 000-200 000 syrianer lever idag i Europa. De flesta har anpassat och etablerat sig bra i de europeiska samhällena. De betraktar Europa och de nya västerländska länderna som sina nya länder. I Sverige finns det omkring 60 000-70 000 syrianer.

Abdishu från Nsibis, död 1318 e. Kr. Säger i sin dikt, publicerad av Assemani i 3:e volymen av "*Bibliotheca Orientalis*" följande: "Vi börjar med att nämna arbeten av de syrianska fäderna, sådana som Simon Bar Sabae och Efraim den Store kallad den syrianske profeten..."

1300e. Kr

I Sverige

En av de viktigaste aspekterna av den positiva utvecklingen av den syrianska kulturen i diasporan kan nämnas den renässans som det skrivna syrisk språket har upplevt de senaste decennierna. Organisationsmässigt har syrianerna aldrig varit så organiserade som nu, trots att olika föreningar grundades i Syrien under tidigt

50-tal, Libanon och kanske möjligtvis i Turabdin på senare år. Det nationella medvetandet har heller aldrig varit så starkt som nu. Syrianerna framträder alltmer på både nationella och internationella arenor; NGO inom FN, på TV, Radio och i olika medier.

Föreningar bildades lokalt som en plattform för olika aktiviteter med syfte att värna om det syrianska språket, kulturen och traditionerna. Samtidigt fungerar föreningarna som en kanal för integration in i det svenska samhället genom informationsspridning, folkbildning och olika kurser inom en rad områden. Ämnen för kurserna kan vara ledarskap, föreningskunskap, språkstudier samt föreläsningar om den egna historien. På detta vis bidrar föreningslivet också till att skapa tvåspråkiga individer. Föreningarna erbjuder en mångfald av aktiviteter och nya möjligheter. Sånger skrivs på det egna språket, kulturfester anordnas där de egna danserna och sångerna nyttjas. Föreningarna fungerar också som ett forum för socialt umgänge, ger hjälp, råd och bistånd till utsatta syrianer. De flesta föreningarna är idag medlemmar i de syrianska förbunden Syrianska Riksförbundet i Sverige och Syrianska Ungdomsförbundet i Sverige vilka har sina säten i Södertälje.

Poängteras bör också de syrianska organisationernas starka intresse

It established union with the Greek Church after agreeing on the nature of the Holy Spirit, on purgatory, the Eucharist, and above all on the primacy of Rome. Other unions were effected with certain Armenians, Copts (an Egyptian group), Syrians, and Cyprians.

(The Council of Basle-Ferrara-Florence-Rome (1431-1445))

1400 e. Kr

för det syriska språkets fortlevnad och utveckling i en ny IT-baserad värld. Detta har manifesterats genom en regelbunden utgivning av månadstidskrifter som delvis ges ut på det egna språket.

Man får inte förringa betydelsen av dessa tidskrifter och inte minst Syrianska Riksförbundets medlems-tidning Bahro Suryoyos betydelse för det syriska språkets utveckling. I dessa tidskrifter kan man nu för ovanlighetens skull skriva och läsa de klassiska orden i dagsaktuella ämnen. Språket som tidigare förknippats och brukats i teologiska och andra religiösa sammanhang används numera till nyheter om fotboll, politik, fester, möten, IT, jämställdhet, demokrati och mycket, mycket mer. De heliga "orden" fick plötsligt helt nya betydelser.

På senare år har den syrianska folkgruppen insett att de demokratiska rättigheterna i det nya hemlandet innebär ett reellt politiskt inflytande på både lokal- och riksplånet. Medlemmar av folkgruppen sitter i kommunfullmäktigen, landstingsfullmäktigen och riksdagen. Att folkgruppen är etablerad i Sverige visas inte minst av att statsministern, partiledare, EU-parlamentariker, ministrar och riksdagsledamöter med jämna mellanrum besöker våra föreningar.

Tidningen "Veckans Affärer" decembernumret 50, 2002 hade som veckans special en artikel om invandrarföretagen som de i reportaget kallade "De svenska nybyggarna". Den ansedda tidningen utsåg syrianerna som ledande i det egna företagandet med rubriken "Syrianerna i topp".

William Wright säger på sidan 1 i sin bok "Short History of Syriac Literature" tryckt i London 1894 följande: de syrianska hedningarnas författarskap... På sidan 2: "Den syrianska kyrkan lyckades aldrig föra fram män som steg till... Efraim Syrus, syrianernas profet och ryktbaraste kyrkofader..."

1800e. Kr

Syrianernas sociala liv och värderingar

För syrianerna har det alltid varit viktigt att leva nära släkten, så även idag i de nya hemländerna. I grannskapet kring kärnfamiljen där även far- och mor föräldrar kan vara en naturlig del av hushållet är respekt och omtanke för de äldre inom gruppen viktig.

Härstamningen, att tillhöra en ätt är också viktig. Alla har en ätt som de kan identifiera sig med och dessa förgreningar av ätter flätar samman olika ätter med varandra.

För att överleva genom århundradena har syrianerna varit tvungna att hålla samman. Därför har äktenskapet varit viktigt i det sammanhanget, vilket har medfört att syrianer har gift sig med syrianer.

I hemlandet levde syrianerna i huvudsak av jordbruk, boskapsskötsel, handel och hantverk. I de nya hemländerna och främst i Sverige har syrianerna etablerat sig inom restaurang- och fastfoodbranschen, samt skrädderi, skomakeri med flera småhantverksyrken. Syrianska kvinnor finns inom vård och barnomsorgen, men även inom frisörsyrket utmärker sig de unga syrianska kvinnorna.

Syrianer har alltid insett värdet av utbildning som ett sätt att förbättra sin situation. Därför uppmuntrar och uppmanar man den nya generationen som växt upp eller är född i Sverige att söka till högre studier.

Ett tydligt resultat av dessa ansträngningar är att högskolor och universitet visar på en kraftig rekrytering av syrianska ungdomar av båda könen

Sammanfattningsvis kan man säga att kärnan i den syrianska kulturen är: Kyrkan, familjen och identiteten.

Afram Barsoum "Vi måste kalla vår kyrka för den arameiska/syrianska och vårt folk för arameer syrianer.... (*The Syrian Church of Antioch, 1952*)

Nuvarande patriarken Zakka Iwas i boken "*Den syrisk kyrkan av Antiokia genom tiderna*" sid 10 "Syrianerna är arameer, och de som vill göra skillnad mellan syrianer och arameer begår ett stort misstag".

Den Syrianska Nationen

Nation och alla de begrepp som förknippas eller är besläktade med "nation" knyter på ett eller annat sätt olika individer med samma bakgrund. Dock bör det finnas vissa förutsättningar som för att en samhörighet eller en gemenskap mellan de enskilda individerna ska kunna existera och kunna utgöra en grund för en nation. Dessa är exempelvis ett gemensamt språk, traditioner, historia och att dessa individer lever i ett tydligt markerat geografiskt område eller gör anspråk på ett sådant område.

Vi har här, genom detta enkla häfte, gett ett tydligt exempel på att syrianerna genom sitt gemensamma språk, historia, traditioner och deras tydliga geografiska område utgör en nation. Den syrianska/aramaiska nationen.

Flaggan

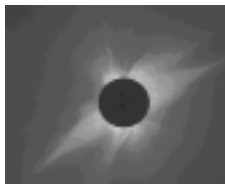

Den syrianska flaggan med den bevingade solskivan och de fyra blommorna har en lång historia.

Solen som symbol användes för att man då dyrkade solen i de gamla religionerna, samt att solen representerade det livgivande och universum. En kung med en sol var alltså en universal härskare. Kanske upplevde dessa forna människor en solförmörkelse och förstod

då vikten av solens betydelse varför man började dyrka den för att den inte skulle försvinna?

När det gäller vingarna så framträder de också väldigt tidigt hos de forna folken egyptierna, assyrierna, hittiterna, araméerna m. fl. Det finns teorier om att vid solförmörkelse så framträdde solens strålar som om solen hade vingar. Se bild till höger.

Men det är svårt att säga, vingar på djur, människor och planeter har alltid framträtt genom historiens gång. Fågel Fenix är en annan fabelhistoria som är vida känd över den mytologiska världen, för att nämna någon. Vingor var också symboliska för något övernaturligt, en man med vingar var inte en vanlig man utan något över det naturliga. Så vingar användes flitigt av konungar när de skulle avbildas för att visa på att de var något utöver det naturliga. Hur som helst så användes alltså den bevingade solskivan av många folkslag och kulturer. Dagens syrianer började använda sig av symbolen när André Dupont-Sommer gjorde sina sensationella utgrävningar i Tell-Khalaf i Syrien i början på 1900-talet. Då fann man nämligen en relief där man ser tre demoner som bär upp den bevingade solskivan. Det var arameiska fynd man gjorde där.

En tolkning som man kan göra av symbolen den bevingade solskivan - om man inte räknar med demonerna, är: SOLEN som symbol för universum, VINGARNA som symbol för allt mellan universum och jorden och BLOMMORNA som symbol för de fyra väderstrecken och allt levande på jorden. De tre tingen omfattar ju ALLTET. Den röda färgen valdes som symbol för folkets blodsutgjutelse, alltså deras lidande och förföljelse genom årtusenden och den gula färgen som symbol för hoppet.

Förbundens historia

De syrianska/aramaiska föreningarna i Sverige är medlemmar i Syrianska Riksförbundet (SRF) som bildades 1978. Idag har förbundet 27 aktiva medlemsföreningar utspridda över Sverige. Syrianska Ungdomsförbundet (SUF) bildades 1992 och var innan frigörandet från moderorganisationen en ungdomssektion. Idag har ungdomsförbundet 30 medlemsföreningar. Tillsammans har båda förbunden cirka 35.000 medlemmar. Båda förbunden har sina säten i Södertälje.

Syrianska Riksförbundet och Syrianska Ungdomsförbundet är paraplyorganisationer som representerar syrianerna och deras lokala föreningar i Sverige. De är självständiga, religiöst och politiskt obundna organisationer. Båda organisationerna arbetar för att tillvarata syrianernas intressen på det kulturella, etniska, språkliga och sociala planet. Förbunden verkar också som en samfällid ungdoms-, kultur-, idrotts- och intresseorganisationer. Därvid främjar de också en utveckling för att uppnå jämställdhet, fungera som en pådrivare av integrationen i samhället samt förstärker relationerna mellan svenskar och syrianer.

Med anledning av det ovannämnda bör kontakter, frågeställningar eller representationer ske av ovannämnda organisationer.

Bahro Suryoyo

Bahro Suryoyo (*Det syrianska ljuset*) är Syrianska Riksförbundets tidning och grundades 1979 och har sen grundandet utgetts med 11 nummer/år. Tidningen har som mål att återspegla och leda det syrianska folkets utveckling i dagens samhälle samt att försöka skriva om aktuella och för folkgruppen relevanta ämnen. Tidningen fungerar också som en plattform för dess medlemmar där man kan ta upp olika politiska, sociala och andra frågor.

ETT URVAL AV LITTERATUR PÅ SVENSKA

ISHAK AKAN: En kort introduktion av syrianerna/araméerna och syrisk-ortodoxa kyrkan
INGMAR KARLSSON: Gud med oss
INGMAR KARLSSON: Korset och Halmånen
BENGT KNUTSSON: Assur eller Aram
SÚLEYMAN HINNO: Massakern på Syrianerna i Turabdin 1914-1915
A. DUPONT-SOMMER: Araméerna
EKEGREN-HOLMSTRAND: Slutet på en resa...
EKEGREN-HOLMSTRAND: Den andra resan
BAHDI ECER: Under fikonträdet skugga
Ö. CETREZ: Syrisk-ortodoxa kyrkan
MULTIMEDIAVERKET: Den Dolda Pärlan
STAFFAN EKEGREN: Rid mot palatset - Folksagor från Tur Abdin
STEN HIDAL: Efraim Syriern, Hymnerna om paradiset
ERDES SALCI-HAWSHO: Den vise Ahikar
WILLIAM DALRYMPLE: Från det heliga berget
KARL ERIK LAGERLÖF: I dagens lågor
BESIM AYDIN: Folksagor från Mesopotamien
EUSEBIOS: Kyrkohistoria

NÅGRA NYTTIGA LÄNKAR

www.noturo.com
www.bethmardutho.org
<http://sor.cua.edu>
www.aramnaharaim.org
www.beth-aram.de
www.soku.org
www.syrianska.se
www.suryoyo-online.org
www.syrianskahjalpfonden.com
www.beith-morounoye.org
www.malankara.com
www.syriac-catholic.org
www.aramaic-dem.org
www.saaf.info/default.asp

KONTAKT & INFORMATION

För ytterligare information samt beställning av material, vid frågor eller vid köp av böcker, kassetter och CD:n, prenumeration, m.m. vänligen kontakta enligt nedan:

ADRESS & TEL:

Syrianska Riksförbundet i Sverige (SRF),
Syrianska Ungdomsförbundet (SUF),
Bahro Suryoyo (BS)

Postadress:

Box 354
151 24 SÖDERTÄLJE

Besöksadress:

Torekällsgatan 24
151 33 SÖDERTÄLJE

Tel: 08 – 550 161 71 (SRF)

Fax: 08 – 550 180 16 (SRF & SUF & BS)

Tel: 08 – 550 328 10 (SUF)

E-post:

kansli@bahrosuryoyo.nu (Syrianska Riksförbundet)
suf@ungsyrian.nu (Syrianska Ungdomsförbundet)
redaktion@bahrosuryoyo.nu (Bahro Suryoyo)

Hemsida:

www.noturo.com

Denna lilla skrift är en kortfattad introduktion av syrianerna. Den ger en god överblick över syrianerna, deras historia, benämning, tro, språk och tradition. Den söker klargöra vilka syrianerna är.

Allt kan inte sägas, men mycket sägs och många svar ges i denna lilla skrift.